

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudcem Tomášem Kocourkem v právní věci

žalobkyně: **I. D.**, narozena dne X,
státní příslušnost Kyrgyzská republika,
toho času v X,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
se sídlem Nad Štolou 3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 8. 2020, č. j. MV-123500-2/OAM-2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný zastavil řízení o žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany podle § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že se jedná již o pátou žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany. Shrnul dosavadní skutkový stav a obsah všech předešlých

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

řízení o žádostech o udělení mezinárodní ochrany. Provedl srovnání důvodů, které žalobkyně učinila v rámci své páté žádosti. Dospěl k závěru, že žalobkyně neuvedla žádné nové skutečnosti, ani nepoukázala na žádnou změnu okolností svého případu vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu či nebezpečí vážné újmy podle § 14a zákona o azylu. Žalovaný uvedl, že od posouzení poslední žádosti (tj. čtvrté v říjnu 2016) nedošlo ani ke změně obecné politické či bezpečnostní situace v Kyrgyzstánu, a odkázal na dokumenty, které jsou součástí správního spisu. Ostatně žalobkyně takové okolnosti ani netvrdila. Neuvedla však ani žádné další nové okolnosti, proto žalovaný podle § 11a odst. 3 zákona o azylu zastavil řízení o další opakované žádosti žalobkyně.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

3. Žalobkyně v žalobě uvedla, že žalovaný porušil § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalovaný také porušil § 11a odst. 3, § 14 a § 14a zákona o azylu. Dále žalovaný porušil čl. 3 a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a čl. 31 a 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků.
4. Uvedla, že v jejím případě je možné se s ohledem na předchozí řízení a podstatnou změnu okolností domnívat, že by v případě svého návratu do vlasti mohla být vystavena riziku vážné újmy. V případě návratu do vlasti by byla odloučena od své dcery, která trpí schizofrenií, a od své matky. Matka i dcera žalobkyně mají na území České republiky přiznanou doplňkovou ochranu, která je jim s ohledem na zdravotní stav dcery pravidelně prodlužována. Z důvodu jejich zdravotního stavu nejsou schopny se o sebe postarat a jsou do značné míry závislé na péči a podpoře žalobkyně. V případě návratu tak žalobkyni hrozí vážná újma, neboť bude odloučena od svých rodinných příslušnic, o kterých ví, že jsou na ní závislé, a jí to bude působit psychické strádání.
5. Žalobkyně nad rámec již uvedeného v rámci žádosti výslovně uvedla, že o mezinárodní ochranu žádá i s ohledem na aktuální zdravotní situaci v Kyrgyzstánu. Kyrgyzská vláda nezvládá nápor nemocných onemocněním Covid-19, což doložila odkazy na články v anglickém a českém jazyce. Není tedy pravda, že by neuvedla nic nového, jak tvrdí žalovaný. Upozornila také na to, že by pro ni bylo nanejvýš obtížné až nemožné řešit situaci jiným způsobem než podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany. O návrat do Kyrgyzstánu se sice pokusila, nicméně s ohledem na to, že již nemá kyrgyzský pas a na území České republiky není kyrgyzská ambasáda, se jí návrat nepodařilo uskutečnit ani s pomocí Mezinárodní organizace pro migraci (dále jen „IOM“). Žalobkyni tedy nezbylo než podat žádost o udělení mezinárodní ochrany, v opačném případě by žalobkyně již dávno vycestovala do Kyrgyzstánu a požádala o jiné pobytové oprávnění dle zákona o pobytu cizinců.
6. V replice doručené soudu dne 16. 10. 2020 žalobkyně poukázala na aktuální zhoršenou bezpečnostní a politickou situaci v Kyrgyzstánu v souvislosti s volbami. S ohledem na aktuální vývoj proto navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k meritornímu posouzení.
7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobkyně svou další opakovanou žádost opětovně odůvodnila tím, že by se i nadále chtěla starat o svou matku a dceru. Tuto skutečnost uvedla již v rámci předešlých řízení a žalovaný se jí detailně zabýval. Žádné jiné

okolnosti neuvedla. Důvody aktuální žádosti žalovaný považuje za účelové, sloužící k legalizaci pobytu žalobkyně na území České republiky. Žalobkyni bylo uloženo správní vyhoštění. Žalobkyně na území České republiky bez platných oprávnění pobývá dlouhodobě. Rozhodnutí o vyhoštění nerespektuje a snaží se mu bránit tím, že podala další žádost o udělení mezinárodní ochrany. Nadto do protokolu Policie České republiky o výsledku mimo jiné uvedla, že nechce vycestovat do Kyrgyzstánu, neboť zde má matku a dceru, ale v častém kontaktu s nimi není. To si odporuje s tvrzenými důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný se také pro účely posouzení žádosti žalobkyně zabýval bezpečností a politickou situací v Kyrgyzstánu, ale po vyhodnocení informací konstatoval, že od doby posouzení minulé žádosti nedošlo k takovým změnám, které by odůvodňovaly udělení mezinárodní ochrany, proto dospěl k závěru o naplnění podmínek stanovených v § 11a odst. 3 zákona o azylu. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

8. Soud si pro účely posouzení věci vyžádal od žalovaného správní spisy týkající se všech předešlých řízení o žádostech žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany a zjistil následující skutečnosti.
9. První žádost o mezinárodní ochranu žalobkyně podala dne 22. 11. 2004. Jako důvod pro opuštění vlasti žalobkyně označila obavy ze svého manžela, který trpí těžkou schizofrenií a mohl by žalobkyni a její dceři ublížit. Také zde chtěla podnikat. Žádost o azyl podala, protože neměla kam jít a byla bez peněz. Nechtěla se vrátit do země původu, protože tam nic nemá a navíc je tam její bývalý manžel. S dcerou žalobkyně nebyl pohovor veden, neboť si to žalobkyně jako její zákonná zástupkyně nepřála. O žádosti bylo rozhodnuto rozhodnutím ze dne 28. 12. 2004, č. j. OAM- 3383/VL-10-ZA04-2004, tak, že se z důvodu nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu azyl neuděluje a na cizince se nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Žalobu proti uvedenému rozhodnutí zamítl Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 30. 11. 2005, č. j. 55 Az 13/2005-22. NSS zastavil řízení o kasační stížnosti proti uvedenému rozsudku usnesením ze dne 7. 9. 2006, č. j. 4 Azs 140/2006-49.
10. Druhou žádost o mezinárodní ochranu žalobkyně podala dne 30. 8. 2011. Jako důvody jejího podání uvedla, že její dcera navštěvuje českou školu, mluví a píše pouze česky, takže by pro ni návrat do Kyrgyzstánu znamenal šok. Navíc by se neměly kam vrátit. V případě návratu se žalobkyně obávala svého bývalého manžela. V pohovoru k žádosti pak žalobkyně uvedla, že s dcerou a matkou nežijí v jedné domácnosti, ale vypomáhá jim finančně. Z následného rozhodnutí ze dne 8. 8. 2012, č. j. OAM-246/ZA-ZA06-P10-2011, o druhé žádosti žalobkyně vyplývá, že dcera žalobkyně v průběhu řízení o své žádosti o mezinárodní ochranu uvedla, že ji matka v prvním čtvrtletí roku 2012 ani jednou nenavštívila a v roce 2011 ji navštívila přibližně dvakrát. Dále dcera žalobkyně uvedla, že matka na její životní náklady nepřispívá, ani se nezajímá o její školní prospěch. Z rozhodnutí dále vyplynulo, že usnesením Okresního osudu v Rychnově nad Kněžnou ze dne 21. 11. 2011, č. j. 0 Nc 422/2011-15, byla opatrovníci dcery žalobkyně ustanovena matka žalobkyně. Žalobu proti rozhodnutí žalovaného o druhé žádosti zamítl Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 29. 4. 2013, č. j. 32 Az 17/2012-36. NSS následně odmítl kasační stížnost proti rozsudku usnesením ze dne 31. 1. 2014, č. j. 4 Azs 23/2013-39.
11. Třetí žádost o mezinárodní ochranu, tedy další opakovanou žádost, podala žalobkyně dne 3. 7. 2014. Uvedla, že stále trvají důvody podání žádosti z minulého řízení. Nad jejich

rámec uvedla, že dalším důvodem je to, že její matka požádala o opatrovnictví její dcery a ona ani nebyla u soudu. Dozvěděla se to až v roce 2012. V případě návratu se obávala nemocného manžela a toho, že se nebude mít kam vrátit. V rukou psaných důvodech žalobkyně uvedla, že její matka je nemocná, může vykonávat jen příležitostné brigády a žalobkyně se o ni musí starat. Dcera ještě studuje a nemůže se sama žít. Rozhodnutím ze dne 31. 7. 2014, č. j. OAM-140/LE-BE03-P10-2014, žalovaný posoudil žádost jako nepřipustnou podle § 10a písm. e) zákona o azylu a řízení podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil. V řízení o žalobě proti tomuto rozhodnutí rozhodl Krajský soud v Praze usnesením ze dne 11. 3. 2016, č. j. 45 Az 48/2014-38, tak, že řízení zastavil.

12. Čtvrtou žádost o udělení mezinárodní ochrany podala žalobkyně dne 11. 10. 2016. Uvedla, že žádá o mezinárodní ochranu, neboť se v Kyrgyzstánu nemá kam vrátit, nic tam nemá a nikoho tam nezná. Dále opětovně poukazovala na situaci své nemocné dcery a matky, se kterými zde chce zůstat. Rozhodnutím ze dne 25. 10. 2016, č. j. OAM-146/LE-BE02-BE04-2016, žalovaný posoudil žádost jako nepřipustnou podle § 10a písm. e) zákona o azylu a řízení podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil. Žalobu proti rozhodnutí Krajský soud v Praze zamítl rozsudkem ze dne 23. 1. 2017, č. j. 45 Az 17/2016-39. NSS zastavil řízení o kasační stížnosti proti rozsudku usnesením ze dne 20. 4. 2017, č. j. 3 Azs 40/2017-40.
13. V nyní projednávané věci soud vyzval žalovaného výzvou ze dne 26. 8. 2020, č. j. 53 Az 13/2020-9, k předložení úplného originálu správního spisu týkajícího se věci. Součástí správního spisu, který žalovaný poskytl k výzvě soudu, je rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství hl. m. Prahy, ze dne 24. 7. 2020, č. j. KRPA-191971-17/ČJ-2020-000022-ZSV, kterým bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 3 a 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Dále je součástí spisu informace cizinci zajištěnému do zařízení pro zajištění cizinců podle § 3a písm. a) bodů 4 a 5 a § 3b odst. 1 zákona o azylu. Součástí je také příkaz k zajištění a umístění cizince do zařízení pro zajištění cizinců a rozhodnutí o zajištění ze dne 24. 7. 2020, č. j. KRPA-191971-19/ČJ-2020-000022-ZSV. V odůvodnění rozhodnutí o zajištění a rozhodnutí o vyhoštění je uvedeno, že žalobkyně v rámci své výpovědi uvedla, že nechce z území České republiky vycestovat, neboť zde má svoji matku a dceru, které žijí společně a s nimiž není moc často v kontaktu. Součástí správního spisu je i předávací protokol ze dne 29. 7. 2020, z něž plyne, že žalobkyně podala téhož dne žádost o udělení mezinárodní ochrany. Součástí poskytnutého spisu není bližší odůvodnění podání další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Součástí spisu jsou též dvě zprávy o zemi původu, a to zpráva vyhotovená žalovaným dne 27. 5. 2020 nazvaná Kyrgyzstán, Bezpečnostní a politická situace v zemi, stav: květen 2020 a zpráva Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 8. 8. 2019 o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti a o návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

14. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a žaloba splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
15. Článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ podle

skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí soudu. Členské státy Evropské unie byly povinny výše uvedené pravidlo transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (viz čl. 51 odst. 1 procedurální směrnice). Protože doposud nebyly do českého právního řádu požadavky čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice promítnuty, ačkoliv transpoziční lhůta již uplynula, má uvedený článek procedurální směrnice přímý účinek. Jelikož žádost o mezinárodní ochranu byla v této věci podána dne 29. 7. 2020, dopadá na toto řízení, včetně řízení o žalobě proti napadenému rozhodnutí, procedurální směrnice, a ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. se tedy neužije.

16. Soud rozhodl o žalobě v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání; žalovaný vyjádřil s tímto postupem výslovný souhlas, žalobkyně pak udělila souhlas *implicite*, neboť na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nesdělila, že s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasí.

Právní posouzení

17. Žalobkyně podala žalobu proti rozhodnutí o její páté žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Nucené odcestování by jí způsobilo psychické strádání, neboť by ztratila kontakt se svou dcerou a matkou. Dále uvedla, že svou aktuální žádost odůvodnila situací v Kyrgyzstánu v souvislosti s koronavirovou pandemií, což doložila odkazy na články v anglickém a českém jazyce. Svůj odjezd nadto považuje za neuskutečnitelný s ohledem na to, že nemá pas a na území České republiky se nenachází kyrgyzská ambasáda. V rámci repliky také poukázala na aktuální vyhrocenou situaci v zemi původu v souvislosti s volbami.
18. V první řadě soud uvádí, že obecná tvrzení žalobkyně obsažená v žalobě, že v řízení byla porušena vyjmenovaná ustanovení správního řádu, zákona o azylu a mezinárodních úmluv doprovázená citací jejich textu, nejsou žalobním bodem ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.
19. Dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. musí žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 3 s. ř. s.) obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné, nebo nicotné. Dle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, a usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017-72).
20. Těmto požadavkům ovšem výše uvedená tvrzení žalobkyně nedostála, neboť jde pouze o citaci ustanovení právních předpisů, která měla být porušena, aniž by žalobkyně uvedla konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž svá tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí opírá. Není na soudu, aby nahrazoval procesní aktivitu žalobkyně a dohledával ve správním spisu konkrétní nezákonnosti (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017-72).
21. Žalovaný zastavil řízení o žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany podle § 11a odst. 3 zákona o azylu, neboť podle jeho tvrzení žalobkyně neuvedla žádné nové skutečnosti. S tímto závěrem žalovaného se soud ztotožňuje. Z předloženého spisu plyne, že žalobkyně podala blanketní žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 29. 7. 2020, a to v návaznosti na vydání rozhodnutí o zajištění za účelem vyhoštění a rozhodnutí o

vyhoštění (v rámci výsledku provedeného v řízení dle zákona o pobytu cizinců pouze zopakovala, že se nechce vrátit do země původu kvůli tomu, že na území České republiky žije její matka a dcera). V žalobě opětovně poukázala na svou nemocnou dceru a matku, které jsou údajně závislé na její péči. Toto tvrzení nepředstavuje podstatnou změnu okolností ve smyslu § 11a odst. 3 zákona o azylu. Na své rodinné příslušnice se žalobkyně odvolávala v každé z podaných žádostí. Žádosti žalobkyně byly již čtyřikrát posouzeny nejen žalovaným, nýbrž i nezávislými orgány veřejné moci – soudy. Žalobkyně neuvedla, že by se od posledního rozhodnutí žalovaného změnil zdravotní stav její matky či dcery do té míry, že by byly zcela odkázány na osobní péči, kterou jim poskytuje. Přetrvávající nepříznivý psychický stav dcery žalobkyně a přirozeně s věkem se snižující schopnosti matky žalobkyně nepředstavují tak razantní změnu poměrů, která by zakládala důvod pro opakované věcné posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

22. Žalobkyně dále zmínila, že není v jejích silách vycestovat z území České republiky, neboť si nemůže obstarat kyrgyzský cestovní doklad. K tomu soud uvádí, že ani tato skutečnost není nová, žalobkyně již v první žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedla, že nemá cestovní doklad. Vycestování žalobkyně se tedy nyní nestalo obtížnější, než bylo kdy předtím. Obtíže spojené s vycestováním do země původu přitom nezakládají důvod pro udělení jakékoliv formy mezinárodní ochrany, jsou tedy irelevantní z hlediska § 12 i § 14a zákona o azylu.
23. Dále žalobkyně v žalobě uvedla, že v žádosti odkázala na články týkající zabývající se zvládáním pandemie koronaviru SARS-CoV-2 způsobujícího onemocnění COVID-19 v Kyrgyzstánu. Obsah spisu tomuto tvrzení žalobkyně neodpovídá. Žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany nebyla jakkoliv odůvodněna, nebyly k ní přiloženy žádné listiny předložené žalobkyní. Proto se soud ztotožnil s postupem žalovaného, který zastavil řízení o blanketní žádosti žalobkyně, vycházející z výpovědi žalobkyně učiněné dne 24. 7. 2020 na Policii České republiky. Žalovaný tedy dostal požadavkům kladeným na rozhodnutí o opakované žádosti (viz např. rozsudek NSS ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017-38) a své rozhodnutí náležitě a logicky odůvodnil.
24. Nadto soud považuje za nezbytné zdůraznit, že i v případě předložení takových článků by to na situaci nic neměnilo. Ze žaloby (ale ani z prvního návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, do něž soud při posouzení věci také nahlédl, ačkoliv o návrhu na přiznání odkladného účinku již rozhodl) nelze dovodit, že by žalobkyně trpěla jakýmkoliv onemocněním, které by u ní mohlo zhoršit průběh nemoci COVID-19. Vzhledem k aktuálním poznatkům o novém typu koronaviru způsobujícímu onemocnění COVID-19 lze předpokládat, že žalobkyně vzhledem ke svému věku a dobrému zdravotnímu stavu nebude v případě onemocnění nemocí COVID-19 ohrožena na životě. Dané onemocnění nevyžaduje žádnou specifickou léčbu, která by obecně nebyla dostupná v zemi původu žalobkyně. Velký senát Soudního dvora Evropské unie v rozhodnutí ze dne 18. 12. 2014 ve věci C-542/13 *Mohamed M'Bodj proti Belgii* dovedl, že mezinárodní ochrana není právním nástrojem k naplnění čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, pokud nebezpečí nelidského či ponižujícího zacházení [k tomu srov. definici vážné újmy dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu] spočívajícího v nedostatečné možnosti léčby závažného onemocnění v zemi původu není důsledkem systematického odpírání takové léčby žadateli o mezinárodní ochranu. Žalobkyně nepředložila žádná tvrzení, z nichž by bylo možné usoudit, že by právě jí byla v případě potřeby léčby onemocnění COVID-19 systematicky odpírána léčba v zemi původu. Aktuální stav epidemie onemocnění COVID-19 v zemi

původu tak není skutečností, s níž by bylo možné spojit nárok na udělení doplňkové ochrany.

25. Žalovaný dále uvedl, že se nikterak nezměnila situace v Kyrgyzstánu od doby, kdy o žádosti rozhodoval naposled. V době vydání napadeného rozhodnutí to byla zcela jistě pravda, protože byl postup žalovaného zcela souladný se zákonem. Podle čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice mají soudy rozhodující v prvním stupni povinnost při přezkumu rozhodnutí o žádostech o udělení mezinárodní ochrany posuzovat projednávaný případ podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí soudu. Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného uvedla, že v Kyrgyzstánu došlo ke změně politické a bezpečnostní situace v souvislosti s volbami. Uvedla, že v Kyrgyzstánu vypukly nepokoje, stoupenci opozice obsadili část budov a osvobodili vězněného představitele opoziční strany, přičemž dochází k násilným střetnutím mezi protestujícími a policií. Soud k uvedeným tvrzením v souladu s čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice přihlédl a shledal, že ani tato tvrzení na věci nic nemění. Žalobkyně sama opakovaně uváděla, že nikdy nebyla politicky činná, neangažovala se, ani neměla žádné politické přesvědčení. V oblasti politiky si ve vlasti ani nemohla udělat nepřátele, neboť od roku 2004 žije v České republice (nutno podotknout, že převážně nelegálně). Žalobkyně nikdy neuvedla, že by se o kyrgyzskou politiku zajímala během svého pobytu na území České republiky, jakkoliv se veřejně vyjadřovala k politickému dění v zemi původu či vykonávala jakoukoliv činnost, pro kterou by jí bylo možné připisovat jakékoliv politické názory či postoje. Samotná skutečnost, že by se žalobkyně měla vrátit do země původu v situaci, kdy v ní probíhají demonstrace proti výsledkům voleb spojené s uplatňováním politických požadavků, neznamená, že by žalobkyni hrozilo jakékoliv nebezpečí, natož takové intenzity, aby jej bylo možné kvalifikovat jako pronásledování či vážnou újmu. Žalobkyně nijak nekonkretizovala, čeho konkrétně se v souvislosti s aktuální politickou situací v zemi původu obává. Zcela jistě přitom nejde o stav, který by se vyznačoval tím, že by jakákoliv osoba v postavení žalobkyně byla v zemi původu ohrožena pronásledováním či vážnou újmu. Probíhající protesty tedy pro žalobkyni nepředstavují podstatnou změnu okolností, která by byla relevantní ve smyslu § 12 či § 14a zákona o azylu.
26. Závěrem soud uvádí, že žalobkyně spolu s replikou podala další návrh na přiznání odkladného účinku. Vzhledem k tomu, že soud rozhodl o žalobě věcně, se již tímto opakovaným návrhem nezabýval.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

27. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
28. O náhradě nákladů řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalovanému soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť mu nevznikly náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 26. října 2020

Tomáš Kocourek, v. r.
soudce